

[Gunhild Due.]

lettere at tage en positiv stilling, hvis jeg var sikker på, at § 41 i børne- og ungdomsforsørgsloven om, at det påhviler børne- og ungdomsværnene at vedligeholde forbindelsen mellem barn og hjem, hvorefter man bl. a. kan tage økonomiske foranstaltninger i anvendelse, forsøge at skaffe boliger o. lign. for at bane vejen for en tilbagevenden til hjemmet, virkelig blev brugt, men det bliver den desværre ikke. Den bliver ikke altid brugt efter hensigten, tværtimod har jeg indtryk af, at hvis en ung mor ikke selv kan skaffe en bolig, så vil man henvisse hende til at få sit barn på en institution, og derefter lader man ganske roligt moderen sejle sin egen sø uden spor interesse for hende, for nu har man jo løst problemet; barnet er kostet ind på en institution.

Jeg er enig i, at der må tages hensyn til barnets tarv, men kunne som sagt lettere gå helhjertet ind for dette forslag, hvis jeg virkelig troede på, at man brugte børneforsørgsloven, som man skal; men det gør man ikke, og alle, der sidder her i tinget, ved, at sådan er det. Det må være en forudsætning for at gå ind for denne ændring, synes jeg, at man i hvert enkelt tilfælde kan godtgøre, at man har efterlevet § 41 først. Der må simpelt hen skabes klaring på, om man har prøvet på virkelig at støtte den mor, der er kommet i vanskeligheder, så hun selv blev i stand til at tage sig af sit barn.

I øvrigt må forslaget drøftes meget grundigt i udvalget. Fru Lene Bro var selv inde på, at man kan diskutere, hvad en rimelig interesse er. Det er klart, man kan ikke have sådan noget til at stå i en paragraf, uden at det i hvert fald i bemærkningerne præciseres, hvad man egentlig mener med en rimelig interesse.

Jeg må indrømme, at jeg egentlig synes, man skulle afvente betænkningen fra ministeriets adoptionsudvalg, i hvert fald hvis det ikke tager alt for lang tid. Jeg vil indrømme, at jeg synes, der skal være grænser for, hvor længe det skal sidde, men det er vigtigt, at vi får så mange oplysninger som muligt. Jeg har ikke arbejdet så meget med disse sager, men jeg er dog løbet ind i dem af og til i de år, jeg har siddet herinde, og jeg må sige, jeg synes, det er noget af det vanskeligste og mest indviklede, man overhovedet har.

Jeg er glad for, at der bliver nedsat et udvalg, idet det er udmærket, at medlemmer af folketinget samtidig kan sidde og begynde at arbejde med problemerne.

Til sidst har jeg lyst til at gøre en enkelt bemærkning om børnehjemsbørn. De ender jo ikke i narkotikahulerne alle sammen. Der er mange børnehjemsbørn, som tilpasser sig samfundet og lever en tilsyneladende lykkelig og god tilværelse. Det må man ikke glemme. Man må også lige huske på, at de børnehjem, vi har, har vi også ansvaret for; og det drejer sig også om at gøre dem til så god en erstatning som muligt for hjemmene for de børn, der midlertidigt skal være der.

Hanne Reintoft: Vi må stille os meget skeptiske over for dette lovforslag. Der er ændringer til adoptionsloven i det, som kan være konstruktive, medens andre forslag er et udslag af den tendens, der desværre er dukket meget tydeligt op i den senere tid, nemlig en række sociale pseudoløsninger på de store vanskeligheder, som samfundet påfører mange mennesker, specielt i de samfundsmæssigt svage og mest udsatte grupper. Der var ikke sket noget ved at vente, til et bedre udarbejdet forslag kunne have foreligget. Jeg skal til de forskellige punkter sige følgende:

Nedsættelsen af adoptanternes aldersgrænse i visse tilfælde kan være hensigtsmæssig. Det er jo en almindelig tendens at rykke myndighedsalderen nedad og respektere den myndiges ret på alle områder, og andre mere eller mindre tilfældigt valgte aldersgrænser er nok diskutabile.

En yderligere sikring af den ugifte fars retsstilling er også påkrævet. Vi ved, at det rejser en række meget ømtålelige problemer, og det er nok nødvendigt, at dette område underkastes en gennemgribende undersøgelse og deraf følgende lovgivning.

Men de næste forslag, forringelse af mulighederne for at tilbagekalde et samtykke til adoption samt faktisk adoption uden foreldresamtykke for en lille gruppe børns vedkommende, må vi i hvert tilfælde vende os meget skarpt imod i den foreliggende form. Nu er abort- og adoptionsproblemer noget meget nært sammenknyttet, og da vi fik gennemført den sidste unægtelig ikke vellykkede abortlov, kom den deri indeholdte sociale indikation til at tage sig meget uhel-